

Merci, Monsieur le Président

written by Narcís Oliveres | 4 de juliol de 2017

Merci, Monsieur le Président

*“El món polític viu un veritable
sisme: és la fi dels partits !”*

*Enrico Letta, ex primer ministre
italià.*

Declaracions a Le Monde 08/06/2017

Ja fa temps que el “món mundial”, redundància que en ocasions s'utilitza per reforçar l'abast absolut de la paraula món, ha entrat en un període d'efervescència política, de contestació de poders, de mobilitzacions, d'activisme, de descontentament, de sentiment d'injustícia, de còlera i de desesperació, i que revela la voluntat de molts ciutadans i ciutadanes d'organitzar-se per controlar allò que fan els dirigents.

Fins els moments presents, els partits polítics són o han estat actors decisius de les democràcies representatives. He d'advertir que dubto si contemplar-los en clau de passat o en clau de present . El seu paper consisteix o ha consistit a integrar els ciutadans a la vida política; incorporant les demandes que emanen de la societat i elaborar programes que es presentin als

electors, i també a formar i seleccionar candidats i candidates. L'exercici d'aquestes funcions, actualment denota un vessant polític i mediàtic que dona una imatge de partits amb l'única perspectiva de la conquesta del poder.

Els nous interrogants apareguts i les mutacions socials que en són conseqüència no permeten als partits acontentar-se amb el suport de grups socials determinats. Han d'esforçar-se a seduir el conjunt de l'electorat i sovint cauen en l'error d'autoqualificar-se de centre admetent la seva incapacitat de definir-se ideològicament. El centre és un concepte relatiu.

Depèn de qui es té a la dreta i de qui es té a l'esquerra.

En un any s'han produït diverses conteses electorals, referèndum del Brexit al Regne Unit (23/06/2016); presidencials als Estats Units (08/11/2016) i a Àustria (04/12/2016); referèndum de reforma constitucional a Itàlia (04/12/2016); legislatives als Països Baixos (15/03/2017) i al Regne Unit (08/06/2017), presidencials a dues voltes (23/04/ i 08/05 2017) a França, seguides de legislatives, també a dues voltes (11/06 i 18/06 /2017). Totes elles han estat l'objecte d'un enorme interès a tot Europa, especialment les franceses.

Cap esdeveniment històric no sorgeix del no res. Tots tenen antecedents i, alhora, en són d'esdeveniments posteriors. Molts catalans, cada vegada més, afirmem amb contundència que Catalunya és una Nació. Amb la mateixa contundència afirmem que la nostra Nació ha de recuperar la seva independència política i considerem que és inadmissible que la incorporació del

territori de Catalunya al d'una altre nació hagi comportat la subjecció a una legalitat forana. **A la legalitat de l'estat espanyol s'oposa la legitimitat de la nació catalana.**

En la seqüència d'esdeveniments anteriors/posteriors podríem situar el punt de partida en la romanització, fins i tot en l'hel·lenització, i per descomptat en la invasió àrab o en la Confederació catalano-aragonesa. No cal recular tant. **Al meu parer hi ha dos antecedents clau: la desfeta de 1714, o més ben dit el Decret de Nova Planta de 16 de gener de 1716 i les revolucions americana i francesa.**

El Decret de Nova Planta va suposar l'annexió de Catalunya a Castella. **Per a un país ser annexionat significa perdre la pròpia legalitat i quedar sotmès a una legalitat forana. Catalunya va ser annexada a Castella.** Els Decrets de Nova Planta en el propi text ho fonamenten en el *legítimo derecho de conquista*. Són una prova documental. **Si Catalunya formava part d'Espanya, per què se l'havia de conquerir?**

Les revolucions esmentades, la de les colònies americanes i la francesa van proclamar les primeres Declaracions de Drets. L'americana va aprovar la constitució el 17 de setembre de 1787 i és, per consegüent, la Constitució més antiga del món. És l'única Constitució que garanteix el dret a la felicitat. La Constitució americana va tenir una gran influència a Europa. Va donar als europeus la impressió que s'estava vivint un època de grans canvis. Els feia pensar que era possible aplicar les teories filosòfiques de la Il·lustració, les quals deixaven de ser utòpiques. La Declaració d'independència dels Estats-Units i la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà constitueixen les grans Declaracions de finals del segle XVIII. A diferència de l'americana, la Declaració francesa té vocació universal, està redactada en uns termes tals que pugui ser aplicada a qualsevol país i a qualsevol època. Tant és així que la Constitució francesa actual, la de la Cinquena República, de 4 d'octubre de 1958, en el seu Preàmbul s'hi remet proclamant solemnement la seva adhesió als drets humans tal i com van ser definits per la Declaració de 1789.

En el nostre procés el President Macron no serà determinant per ell mateix, però **la seva victòria ha consagrat la victòria política dels moviments sobre els partits**. És difícil, fins i tot inimaginable, pensar que els partits polítics tradicionals a França, i a molts altres països europeus, puguin continuar com si res no hagués passat. I no es pot oblidar una característica important. El nivell d'intensitat ha canviat i en política no hi ha compartiments estancs. Ni en l'espai, ni en el temps.